

SOME RIGHTS RESERVED

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Ingå bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

Hilda Gonzales är kritisk mot hur arbetare behandlas på rosplantager i Ecuador.

Ställ krav på Blomsterindustrin Köp rättvisemärkt!

- Fråga i din butik om hur arbetsförhållandena är där blommorna produceras. Ju fler som frågar desto mer fokus på dessa frågor.
- Köp endast FFP eller Rättvisemärkt-certifierade blommor. Om märkta blommor inte finns i din butik, kräv att de tar in sådana.

Vill du veta mer?

Läs Fair Trade Centers rapport Snittblommor på www.fairtradecenter.se

HÖGT PRIS för vackra rosor

I Ecuador odlas rosor och andra snittblommor för försäljning över hela världen. Förespråkare för blomindustrin säger att den skapar många arbetstillfällen ute i byarna. Men arbetare vittnar om taskiga löner och usla arbetsvillkor.

– Vi tvingades stanna kvar efter arbetstid utan att få något betalt. Om vi protesterade visade de oss var dörren var, säger Hilda Gonzales, som har arbetat på en rosplantage i Ecuador.

Utmed norra Ecuadors sluttande vägar trängs majsfälten bredvid de stora växthusen med rosor. Tre timmar norr om huvudstaden Quito ligger Cotacachi, en stad vid foten av två vulkaner där majoriteten av befolkningen är ursprungsfolk. I den lilla bergsbyn Tunibamba strax utanför Cotacachi bor Hilda Gonzalez. I flera år arbetade hon inom rosindustrin men fick till slut nog av de orättvisa arbetsvillkoren.

– Arbetet var hårt! Vi fick inte gå hem förrän vi hade utfört en viss mängd arbete. Vissa dagar när det var mycket att göra arbetade vi från klockan sex på morgonen till klockan ett på natten, säger Hilda Gonzales.

Vid helgdagar eller veckorna innan Alla hjärtans dag var det obligatoriskt att arbeta över. Cheferna utnyttjade att få var medvetna om sina rättigheter och arbetarna fick därför för lite betalt för sina extra timmar.

– Vi hade ingen rätt att uttrycka kritik mot ledningen. De påpekade alltid för oss att om du inte ville arbeta på deras villkor stod dörrarna öppna för dig att gå. Det finns alltid andra personer som behöver ditt arbete, berättar Hilda Gonzalez.

César Estacio är grundare till organisationen FUNDESS som arbetar för plantagearbetares rättigheter i norra Ecuador.

– Arbetarna vet om att de blir utnyttjade men väljer att inte protestera då de är rädda för att bli av med arbetet.

Han har själv nio års erfarenhet av arbetet på en rosplantage och började tidigt engagera sig fackligt för att försöka förbättra arbetsvillkoren.

– Jag blev facklig ledare 1992 och fick då många ägare emot mig. De anklagade mig för att vara terrorist för att jag försvarade arbetarnas rättigheter men jag fortsatte kampen för rätten att organisera sig.

Inom den ecuadorianska blomsterindustrin är det

Arbetarna vet om att de blir utnyttjade men väljer att inte protestera då de är rädda för att bli av med arbetet.

César Estacio

ovanligt med fackföreningar. Det finns endast två exempel på blomsterplantage där arbetarna har tecknat kollektivavtal. Men med företaget emot sig är arbetarna fortfarande väldigt begränsade.

– När arbetsgivarna ser att arbetarna funderar på att bilda fackförening hotar de med att svartlista medlemmarna så att de inte får arbete på något håll. Ett annat exempel är att de knackar dörr hos fackledarna och mutar dem till att dra sig ur, berättar César Estacio.

Angel Proaño Lopez äger två blomsterplantager i Cotacachi. På hans plantager är det strikt förbjudet att starta fackföreningar.

– Det är inte tillåtet att göra revolt eller uppror mot företaget. Arbetarna har rätt att organisera sig och ha möten en gång i veckan med samtliga representanter där jag är närvarande för att lyssna på deras förslag. Jag tillåter dock inte fackföreningar och jag ser heller

inte vilken funktion de skulle fylla. På mina plantager följs nationella och internationella lagar och regler.

Angel Proaño Lopez säger att ingen av arbetarna på hans plantager är missnöjd. I stället menar han att blomsterindustrin fyller en viktig funktion då den skapar arbetstillfällen för byns invånare.

– Nittio procent av arbetarna på mina plantager kommer från närliggande byar, säger han.

Hilda Gonzales tror att arbetsförhållandena på plantagen hade kunnat förbättras om arbetarna hade möjligheten organisera sig fackligt.

– En fackförening hade gett mig möjlighet att kunna påverka mina arbetsförhållanden, få mer kunskap om mina rättigheter samt gett mig en möjlighet att våga uttrycka mina åsikter.

César Estacio säger att det är lång väg kvar innan arbetsförhållandena på blomsterplantagen kan förbättras. Men numera är arbetarna medvetna om att det finns en organisation som arbetar för deras rättigheter.

– Varje månad får vi in flera fall på anmälningar till företag. Fler arbetare vågar protestera mot dåliga arbetsvillkor, då de vet att det finns en organisation som stöttar dem.

Sara Poppler Carredano & Sara Bryntse

Blommor i Ecuador

- I Ecuador genererar blomsterbranschen mer arbetskraft än hela den kommunala sektorn.
- Blommor är landets fjärde största exportprodukt, efter olja, bananer och räkor.
- Ecuador är världens största exportör av rosor och tredje största av blommor i allmänhet.
- 55 procent av kvinnorna som arbetar på blomsterplantage i Ecuador har någon gång blivit utsatta för sexuella trakasserier, enligt en rapport som organisationen International Labor Rights Forum gjorde 2005.